

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Optrin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 258. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm13003.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Forunderligt det er, at sige: ja
Og med en hellig Mand vi maa udbryde,
At Herrens Visdom er et bundløst Dyb,
Hans Vei usporlig og hans store Domme
Udgrundelige ikkun for ham selv;
Men dog jeg tør med Vished det stadfæste,
259 At Kærlighed allene styrer Alt.
Ei maa det undre dig, at dine Drømme
Er sandere end dine vaagne Syn;
Thi viid, at i de lange, svundne Tider
Kun for det ydre Syn har været Døgn,
Indvortes uafløst har Natten ruget;
Og hvo som vilde sig bevæge selv,
I Mørket vakled, snublede og famled.
Kun den, som mærkede, at Øiets Lys
Ei kunde Nattens Mørke gennemstirre,
Med lukket Øie gav sig Gud i Vold,
Ikkun for ham et Lys opgik i Drømme,
Og klare Skygger af Guds Herlighed
Ved Stjerneglimt det undtes ham at skue.
Dog, hvad jeg taler, er vel gaadefuldt
For dig, som ei i Navnet er indviet,
I Undernavnet, der som Nøgel kan
Palladsets den forborgne Dør oplade,
Hvor Visdoms Skat opdynget er og dulgt.
Saa viid det da, at udi Tidens Fødsel
Den første Kvinde Herrens Kærlighed
Forsaged og fornægtede tillige;
Fra samme Stund var Slægten Herrens Fjende,
Og dulgte vare Kærlighedens Spor;
Men Han, der mindre end en kærlig Moder
Forglemme kan det Foster som han bar,
260 Besluttede, før Verdens Grundvold lagdes,
I Tidens Fylde for den faldne Slægt
Saa trolig om sin Kærlighed at vidne,
At hvert et Hjerte, som ei selv til Sten
Af onde Magter lod sig villig hærde,
Hensmelte maatte til en Taareflod,
Og i den Flod hans Billede erkende.
Ja, naadig end før Tidens Fylde kom
Husvalede han hvert et kærligt Hjerte,
Som længtes efter mer end Jordens Tant;
I Drømmesyn han tit sig aabenbared
I stille Nat for dem, hvis Aftensuk
Sig løftede til ham paa Troens Vinge;
I Aanden saae de Lyset, som engang
Med stærke Straaler skulde Mørket tvinge,
Og vaagnende i Dagningen de sang
Om Verdens anden, store Morgenrøde.
Den kom, Alfader fra sit Guddomsskød
Nedsendte ham, som, førend Tiden fødtes,
I Guddomsklarhed havde hvilet der.
Han kom til Jord, den Faderens Enbaarne;
Med kærlig Tale og med kærlig Daad
Forkyndte han Guds vise, milde Raad,
Han villig gav sig selv i Fjendehænder,
Af onde Thurser og af deres Frænder
Han lod sig pine, og han lod sig myrde
For svage Hjord; Han, som den rette Hyrde,
261 Ei kæmped blot, men satte Livet til.
Dog snart den Stærke Dødens Lænker brød;
Thi ei af dem han kunde holdes længe,
Og Faderen opløftede ham høit,
Et Navn Han gav ham over alle Navne,
Saa at i Jesu Kristi Navn det høie,
Hvert Hjertes Knæ sig ydmygt skal nedbøie,

Og det skal alle Tungers Lovsang være,
At Han er Herren til Gud Faders Ære.
Enhver, som troer nu paa Jesum Krist,
Kan om Gud Faders Kærlighed ei tvivle,
Om nok saa sært og gruelig endog
Paa Jorderig sig Tiderne udfolde;
Og hver, som *troer* paa Guds Kærlighed,
Maa elske ham og elske sine Brødre.
For saadan Tro og saadan Kærlighed
Har Faderen ved sin Enbaarne lovet
Os midt i Sorg og Trængsel Sjedefred,
Og efter Døden evig, navnløs Gammen.
Det glade Budskab skal paa Jord henvandre
Saavidt som Solens Straaler monne gaa;
Men ret som Sneen og den haarde Is
Optøes maa og Jordens Lænker sprænges
Af stride Strøm, forinden Blomsten kan
Med sine Spire Jorden gennembyde;
Saaledes maa og Hjertets frosne Jord
Af blodig Regn beskylles og optøes,
262 Før Kærlighedens fine Blomst i Nord
Kan spire frem og udi Veksten trives.
Udryddes maa de stolte Kæmpeslægter,
Som glædes kun ved Blod og Vaabengny:
De undergaa ved deres egen Brøde;
Men Kærligheden styrer viselig
Til høie Maal selv Nidingers Idrætter;
Ved Nidingid de trende Slægter faldt,
Som du tilhørte og som du begræder;
Men selv ved Hovmod og ukærligt Sind
Frivillig de til Undergang sig vied.
En dunkel Spaadom har I selv derom
I eders gamle Sagn om Ragnaroke:
Forkyndes skal jo Asers Undergang
Ved Frændesvig og alskens Syndidrætter;
Forkyndes skal jo Gimles lune Vaar
Af Fimbulvetur: trende Vinteraar.
Saa skal jo Mørke over Jorden ruge,
Til Aser undergaa paa Vigrids Mark,
Da først paa Himlen skal den gyldne Sol
Henvandre stoltelig med blanke Straale;
Den Sol er Kristus, og hans Guddomsord
Som Straaler sig mon sprede vidt paa Jord.